

PETR MANDÍK

POLEPŠOUNA PRO ČARODĚJKY

POLEPŠOVNA
PRO ČARODĚJKY

Petr Mandík

Byla teplá letní noc. Hodiny na náměstí právě odbily druhou hodinu ranní a jen o chvíli později potemnělo i poslední okno ve městě. Teď už všude panovala úplná tma. A úplný klid. Takový, jako každou noc v tento čas.

Tentokrát ale klid netrval dlouho. Záhy ho totiž narušil zvuk třepotání mohutných ptačích křídel. Do malého města mezi kopci přilétal nikým nezvaný host. Kdyby jej v tuto noční hodinu někdo zahlédl, určitě by o něm ještě hodně dlouho vyprávěl a rozhodně by neměl nouzi o zvědavé posluchače. Tak majestátního ptáka totiž tady – ani nikde široko daleko kolem – nikdy nikdo neviděl.

Ani tentokrát tomu ale nebylo jinak. Lampsy v ulicích už dávno zhasly a mohutné mraky na obloze bránily i tomu nejslabšímu paprsku světla proniknout na zemský povrch. I kdyby tedy nějaká lidská bytost v tento čas upřela svůj zrak k obloze, neměla by ani tu nejmenší šanci nočního návštěvníka spatřit. A ten, vědom si bezpečí, jež mu tma noci poskytuje, klidně letěl ke svému cíli. K několika malým stavením na samém okraji města.

O chvíli později už měl domy téměř na dosah. Nejprve je ze vzduchu obkroužil a pak se posadil na větev jednoho ze stromů přímo naproti nim. Odtud svým citlivým čichem nasával pachy z okolí. Jeho hlava ozdobená chomáčem dlouhých rozčepýřených per se přitom rozvážně otáčela ze strany na stranu. Jako kdyby se v té tmě rozhlížel. Pak hlavou spokojeně pokýval, znovu roztáhl obrovská křídla a zamířil do jednoho z otevřených oken.

O malou chvíli později přistál na parapetu.

A vyčkával.

Jeho přilet byl tichý, ale ne zcela. Někoho uvnitř pokoje probudil.

Ozvalo se zaskřípání postele. A ještě jedno. Pak se tu opět rozhostilo ticho.

Velký pták teď znovu nasával nozdrami vzduch a zkoumal všechny pachy. Pak zobákem zlehka zaťukal na sklo otevřeného okna.

A ještě jednou.

Ťuk, ťuk. Ťuk, ťuk, ťuk.

Z pokoje se ozvalo zašustění peřiny. Znovu zaskřípala postel.

K pachům ve vzduchu se přidala nová vůně. Vůně, která by tady normálně neměla být, ale kvůli které sem dnes v noci ten velký pták přiletěl.

Slabá vůně ochranné magie.

Teď už si byl jistý. Ta, kterou hledá, je dnes v noci tady uvnitř.

Je na čase se vrátit.

I. POLEPŠOVNA PRO ČARODĚJKY

Ranní vstávání Alici nikdy nešlo moc dobře a ani dnes to nebylo lepší. *Aspoň, že teď už chodí na střední školu, kde první hodina začíná o hodinu později*, prolétlo jí hlavou. I tak se ale z postele zvedala s velkou nechutí.

Došourala se do koupelny, v polospánku tam provedla všechno to, co po ránu nutně musela, a vrátila se do pokoje. Tady se při pohledu na otevřené okno zarazila. Náhle se jí totiž z myšlenek vynořila jakási neurčitá vzpomínka. Vzpomínka na sen, v němž tu v noci kdosi ťukal na sklo.

Ťuk, ťuk. Ťuk, ťuk, ťuk.

Hm, divné.

Rychle si svlékla noční košili, navlékla spodní prádlo a jen o trochu déle jí trvalo vybrat to správné triko a šortky pro dnešní den. Zase tolik oblečení přece jen ve skříni na výběr neměla.

O slovo se přihlásil hlad, a tak už s o poznání větší chutí do života seběhla po schodech dolů do kuchyně.

Snídaně už na ni čekala – stejně, jako každý den – přichystaná na stole. Babička, u které Alice bydlela od chvíle, kdy její matka zmizela neznámo kam, zamyšleně míchala lžičkou obsah svého hrnku.

Alice jí popřála dobré ráno, sedla si naproti ní a napila se. Tiše si povzddechla, když zjistila, že v hrnku je místo čaje jen teplá voda, vstala, přinesla z kredence dva čajové sáčky, ponořila je do teplé

tekutiny v babiččině i ve svém hrnku a doufala, že voda bude ještě dost teplá na to, aby ze sáčků vylouhovala něco podobného čaji.

Babička poslední dobou čím dál tím častěji zapomínala a Alice si o ni začínala dělat starosti. Nad chybějícím sáčkem čaje by se mohla pousmát, horší pocit ale měla z občas odemčených dveří od domu, z nákupů, které místo ve spíži končily vysypané v odpadkovém koši, a minulý týden z hrnce s rajskou omáčkou, který stál několik hodin na zapnuté plotně. Z omáčky pak zůstaly jen zuhelnatělé zbytky.

Alice tušila, že si s babičkou brzy vymění role: *Doted' se babička starala o ni, už brzy se ale ona bude muset postarat o babičku.*

S těmito myšlenkami v hlavě se nasnídala, vzala si svůj školní batoh, rozloučila se, vyšla před dům a zamířila – tak, jako každý všední den – směrem ke škole.

Tentokrát ale nedošla daleko.

Udělala sotva pár kroků, když za sebou uslyšela něčí zrychlený dech. Než se stačila otočit, aby zjistila, komu patří, zastoupila jí cestu postarší dáma, která až dosud stála skrytá za blízkým keřem.

„Dobrý den, Alice,“ pozdravila žena a Alice si ji rychle přeměřila pohledem od hlavy až k patě. Na první pohled vypadala jako nějaká učitelka, ale Alice si byla jistá, že ji nikdy dříve neviděla.

Ne, určitě to nebyla učitelka z jejich školy. Odkud ale zná Alicino jméno?

„Dobrý den, Alice,“ ozval se druhý hlas, tentokrát zezadu. Teď se Alice opravdu lekla. Prudce se otočila a téměř stejný pohled se jí naskytl podruhé: podobná obtloustlá postava, podobný kulatý obličej, podobný kudrnatý účes – *strašný, mimochodem* – stejná šedivá sukně a

podobný svetřík. Jen tentokrát červený, zatímco první žena ho měla růžový.

Ano, opravdu: *newvěřitelný, šílený, sepraný růžový svetr.*

„Potřebujeme si s vámi promluvit,“ řekla paní s růžovým svetrem a Alice se zase otočila.

„O čem?“ vyhrkla.

„Tady ne,“ sykla za ní ta s červeným svetrem, kterou Alice v duchu překřtila na paní Červenou.

„Ale já spěchám do školy,“ vyrazila ze sebe.

„Dneska jste omluvená,“ informovala ji paní Červená.

„Dneska? Jako – na celý den?“

„Na první vyučovací hodinu,“ odpověděla paní Růžová a když se na ni Alice otáčela, zdálo se jí, že přitom udělala na druhou z žen nějaký zvláštní posunek.

„Tak pojďme,“ dodala rozhodně paní Růžová a vykročila.

Alice ji váhavě následovala.

Když ještě byla malá, babička ji vždycky varovala, aby nikam nechodila s cizími lidmi – a ona tuhle moudrou radu nikdy k ničemu nevyužila, protože ji nikdy nikdo nikam odvést nechtěl. A teď, když už malá není, se to najednou stane.

Co po ní ty dvě divné učitelky mohou chtít?

„Kam vlastně jdeme?“ zeptala se po chvíli. „A proč?“

„Protože vám musíme něco říci,“ odpověděla jí paní Červená. „Něco, co budete chtít vědět.“

„Tak mi to řekněte tady.“ Alice se zastavila v půlce cesty z kopce, na kterém s babičkou bydlely.

„Co víte o svých rodičích?“ zeptala se jí paní Růžová.

Alice se zarazila a pak pokrčila rameny. *O rodičích? No vlastně... Vlastně o nich neví skoro nic... Máma odešla, když byla Alice ještě úplně malá, a táta? Babička o něm, kdo ví proč, nechtěla mluvit. Nikdy. Alice si ani jednoho z nich nepamatovala a nikdy je neviděla ani na žádné fotografii.*

„A přitom jste po svých rodičích,“ pokračovala paní Růžová, „zdědila něco zajímavého.“

„Nebo,“ dodala paní Červená, „alespoň po jednom z nich.“

Obě ženy se po sobě významně podívaly.

„Ale to vám nemůžeme vykládat tady,“ poznamenala ještě paní Červená. „Tak pojďme, nemáme moc času.“

Alice zaváhala. A pak se přece jen s oběma ženami vydala dál – až dolů k náměstí.

Po ránu tu bylo docela živo: Okolo několika stánků se zeleninou se rojili zákazníci a ani obchody pekařů si nemohly stěžovat na nedostatek nakupujících. Trojice jim ale nevěnovala pozornost – a nikdo nevěnoval pozornost jí. Společně přešla náměstí a vydala se do svahu nad ním.

Kam mě to vedou? vrtalo Alici hlavou. *Na téhle straně města je přece jen několik opuštěných domů a starý hřbitov.*

O chvíli později trojice vystoupala na vrchol kopce a za několik dalších minut už stála před vysokým kovovým plotem hřbitova. Tady paní Červená přistoupila k zavřenému, napůl zarostlé bráně, odněkud vytáhla svazek klíčů a odemkla ji.

Alice zaváhala.

„Pojďte Alice, už jsme tady.“

„Na hřbitově?“

„Pojďte, uvidíte.“

Alice začínala dostávat strach.

Ale čeho by se vlastně měla bát? Tyhle dvě ženy přece nevypadají, že by jí mohly nějak ublížit. Je možné, že by jí třeba chtěly ukázat hrob jejich rodičů? To snad ne...

Zvědavost nakonec zvítězila nad strachem. A tak udělala několik kroků vpřed a vzápětí ji ovanula typická vůně hřbitova.

Čím je ta vůně vlastně tak zvláštní? A kde se bere? napadlo ji. Možná, že se line z nějakých zvláštních rostlin, které rostou jen na hřbitovech. Nebo tak voní hřbitovní svíce...

Zatímco tam stála a přemýšlela, obě ženy popošly dál – ke dveřím zbořeného hřbitovního kostela. Cosi v Alicině hlavě ji varovalo, že právě nastal nejvyšší čas utéct, ale když se otočila, spatřila, že brána, kterou před chvilkou vešly, už je zase zabouchnutá. A tak opatrně vykročila směrem k oběma ženám.

Proč ale ty ženské stojí u těch dveří? Alice si zvědavě prohlížela zbytky kostela. Z jeho kamenných zdí nezbylo téměř nic. Většinou jí sahaly sotva po kolena, některé snad po pás. Uvnitř, tam, kde kdysi asi stávaly řady lavic pro věřící, teď viděla jen hromady nejrůznějších kamenů a kusů dřeva. To vše zarůstalo zelení.

Jediné, co z kostela zůstalo takřka nedotčené, byly právě ony masivní dřevěné vstupní dveře a rám kolem nich.

Alice se zastavila nějakých pět kroků od nich. Dveře zdobilo bohaté vyřezávání a vypadaly hodně staré. Ještě více ji ale zaujalo něco

jiného: Na větvi uschlého stromu, který tu zřejmě kdysi vyrostl na troskách kostela, seděl velký černý pták a upřeně ji pozoroval.

Takového tvora až dosud nikdy neviděla.

Když jeho pohled opětovala, sehnul hlavu a začal zobákem ťukat do větve pod sebou: Ťuk, ťuk. Ťuk, ťuk, ťuk.

Připomnělo jí to její sen.

„Tak pojdte,“ vybídla ji paní Červená a Alice udělala posledních pár kroků k zavřeným dveřím.

Dveře odnikud nikam, pomyslela si.

Kdyby byla malá holka, možná by ji bavilo takové dveře otevřít a projít jimi dál. Mohla by si představovat, že kostel za nimi stále stojí a ona dveřmi vejde dovnitř. Pak by je obešla, překročila by zbytky zřícené kamenné zdi a představovala by si, že umí procházet stěnou. A pak by zase vešla dveřmi dovnitř. A zase zdí ven.

Jenomže teď už není malá holka.

Paní Červená pořád držela v ruce svazek klíčů, a když Alice došla až ke dveřím, vsunula jeden z nich do zámku. To už se Alici zdálo opravdu divné, a tak se, jen tak pro jistotu, podívala okolo zřícené stěny přímo za dveře.

Spatřila tam jen trosky kostela.

Samořejmě. Co jiného?

Zámek dvakrát cvakl a dveře se pootevřely.

Paní Červená se do nich vecpala a vzápětí zmizela za nimi. Alice ucítila, jak ji ruka paní Růžové postrkuje kupředu a také udělala krok směrem dovnitř.

A ještě jeden.

Překvapilo ji, že je tu naprostá tma.

Ruce paní Růžové ji ještě jednou popostrčily vpřed a pak za sebou uslyšela zabouchnutí dveří.

Dvakrát cvakl zámek.

Vzápětí – úplně jinak – cvakl vypínač.

Ve světle, které se rozlilo kolem, spatřila chodbu s několika dveřmi. Chodbu, která vypadala, jako by byla uvnitř kostela, ale která v něm ve skutečnosti být nemohla, protože ten kostel...

...protože ten kostel je přece zbořený!

„Tudy, mladá dámo,“ ukázala paní Červená před sebe a Alice si všimla, že se teď tón jejího hlasu změnil. Najednou už nezněl ani trochu přátelsky. A jí blesklo hlavou, že sem s těmi cizími ženami opravdu neměla chodit.

„Pusťte mě ven,“ vyhrkla.

„Ale no tak,“ pravila paní Červená a přistoupila k nejbližším dveřím. Zase vybrala jeden klíč ze svazku a odemkla je. „Jsme na místě.“

Paní Růžová ji zase zezadu postrčila kupředu.

Paní Červená ji pak chytila za ruku a doslova ji vtáhla dovnitř malého pokoje se dvěma postelemi, malým stolem a úzkým zamřížovaným oknem. Na jedné z postelí seděla nějaká dívka a strnule hleděla před sebe. Ani Alice, ani jejího doprovodu, si nevšímal.

„Sedni si,“ přikázala jí paní v růžovém svetru a ukázala směrem na volnou postel.

„Proč?“

„Prostě si sedni,“ zopakovala žena důrazněji.

Co teď?

Alice pomalu došla k posteli a posadila se.

„Alice Dornerová,“ oslovila ji teď paní Růžová celým jménem a její tón zněl náhle suše a úředně, „byly u vás zpozorovány čarodějnické schopnosti. Protože žijete ve světě lidí, kde jsou čarodějnické praktiky zakázány, jste podle paragrafu 477 odstavce 3 Zákona o čarodějnictví zařazena do převýchovného programu polepšovny pro čarodějky. Z polepšovny budete propuštěna, až budou vaše čarodějnické schopnosti zcela odstraněny.“

„To je to, co jste zdělila po svých rodičích, kdybyste to nechápala,“ dodala paní Červená.

„No, po matce nejspíš ne,“ přisadila si paní Růžová. „Po mém povedeném otci.“

Alice na ně hleděla s vytřeštěnýma očima. Než se ale zmohla na jakoukoli odpověď, ženy vyšly z místnosti a zavřely za sebou dveře. Pak dvakrát cvakl zámek.

--

Uběhlo několik minut.

Alice ještě pořád seděla na posteli a ještě pořád nevěřicně pozorovala dveře pokoje. Všechno kolem sebe teď viděla jakoby skrz řídkou bílou mlhu.

Pak se mlha před jejíma očima začala postupně rozpouštět a ona se konečně zase dokázala trochu soustředit.

Co to ty ženské říkaly? Že má čarodějnické schopnosti?

Jaké čarodějnické schopnosti?

Alice si hned vzpomněla, jak byla před několika lety na kouzelnickém vystoupení. Když se tenkrát vrátila domů, uprosila babičku, aby jí z papíru slepila kouzelnický cylindr a hůlku. A pak zkoušela čarovat.

Nešlo jí to.

Z klobouku nevytáhla holuba, jako ten kouzelník na jevišti, dokonce ani holubí vajíčko ne. Ba, ani pírkó holuba. A že se opravdu snažila!

Když jí babička prozradila, že jsou to všechno jen triky, že čarování nefunguje doopravdy, byla tenkrát hodně zklamaná. Stejně se ale nenechala odradit. Zkoušela vyčarovat aspoň šneka – nebo brouka. Ale ne, ne, ne, vážně to nešlo. A tak si jednoho brouka aspoň schovala do rukávu, aby ho mohla vyčarovat jen jako. On jí pak ale tím rukávem utekl na záda a hrozně ji tam šimral.

Nakonec pokusy o kouzlení vzdala.

Tak jaké čarodějnické schopnosti?

Nemyslí tím snad těch pár nehod? Třeba když se Alice rozčílila a začaly kolem ní praskat sklenice? Nebo když byla jednou vážně hodně naštvaná, že nesmí jít ven, a do vzduchu se na chvíli vznesla jedna z jejích učebnic – aby sebou o chvíli později praštila o stůl?

Babička jí pak vynadala, že hází s knihou. A Alici ani nenapadlo, že by měla vysvětlovat, že to ona ne, že to ta kniha sama.

Ale když je člověk rozčilený, tak se takové věci přece stávají! Nebo ne?

Vzpomněla si také na ten zvláštní pocit, když ji jednou učitelka ve škole nespravedlivě nařkla z opisování, a pak zničehonic na stole praskla velká skleněná váza s květinami. Rozpadla se snad na tisíc

střepů a učitelka se tenkrát tak zvláště rozhlížela kolem. Potom si prohlížela všechny ty střepy a až do konce hodiny byla nezvykle zamlklá. Jako kdyby nikdy nic podobného neviděla.

Ale... I kdyby se to nestávalo všem, tak přece praskající lahve nebo kniha, která se vznese nad stůl, to nejsou žádná kouzla!

Nebo jsou?

Jasně, že ne!

Jak o tom tak Alice přemýšlela, byla čím dál tím rozčilenější.

No vida, pomyslela si, teď jsem rozčilená a nic zvláštního se neděje!

Tenhle postřeh ji trochu uklidnil.

Pak se konečně zase vynořila ze svých myšlenek a začala vnímat pokoj kolem sebe. Znovu tak spatřila i dívku na vedlejší posteli.

„Ahoj,“ pozdravila ji.

Bylo to trochu se zpožděním, to musela uznat.

Dívka nereagovala.

Možná je uražená, že ji Alice nepozdravila rovnou.

„Hej, ahoj, já jsem Alice!“

Zase žádná reakce.

Alice se zvedla z postele a udělala krok ke své spolubydlící. Až teprve teď si všimla, jak zvláště se ta dívka tváří. A tak si sedla do podřepu a podívala se jí do očí.

Nebylo v nich nic. Vůbec nic.

Opatrně jí položila ruku na rameno. Přes tenké tričko cítila teplo jejího těla.

Dívka nereagovala.

Co se jí stalo?

Ještě chvílku se jí snažila probrat, ale když se jí to nepodařilo, další pokusy vzdala. Zvedla se a raději začala pohledem podrobněji zkoumat místnost kolem sebe.

Na postelích neviděla nic zajímavého. Prostě dvě postele. Stejně nezajímavý se jevil i nevelký prázdný stůl.

Pak přesunula svou pozornost k malému zamřížovanému oknu. Tudy mohla pozorovat vrcholek nějakého listnatého stromu venku a kus nebe. A potom už tu zbývaly jen dveře. A vedle nich velký zarámovaný papír s nějakým textem a s velkým titulkem Pravidla polepšovny.

Alice si pamatovala, že když paní Červená s paní Ružovou odcházely z místnosti, cvakl za nimi zámek, ani tak ale neodolala pokušení dojít ke dveřím a vzít za kliku. Hned zjistila, že je opravdu zamčeno. A tak se aspoň podívala na Pravidla polepšovny.

„Polepšovna pro čarodějky zbavuje s využitím moderních léčebných a výchovných postupů dívky nezdravých čarodějnických schopností,“ psalo se tam.

„Klientkám polepšovny se zakazuje...“

Takže já jsem klientka polepšovny? ušklíbla se.

A co všechno se zakazuje? Jíst mimo povolené časy, opouštět pokoj bez doprovodu, přinášet si na pokoj vlastní věci, cokoli z pokoje odnášet...

„V celém objektu polepšovny je zakázáno čarování. Pro tyto účely je polepšovna vybavena zařízením pro rušení magie, které brání čarování. Jakákoli manipulace s tímto zařízením je zakázána,“ psalo se v pravidlech také.

Alice se rozhlédla kolem, jestli neuvidí něco, co by vypadalo jako zařízení pro rušení magie, ale bez úspěchu. Pak pečlivě prohlédla všechna zákoutí pokoje a pro jistotu nakoukla i pod postele. Právě když se skláněla pod tu svou, uslyšela za dveřmi kroky a o okamžik později i šramocení klíče v zámku. Rychle se zvedla a posadila se na peřinu. Vzápětí se dveře otevřely a v nich zase stála paní v růžovém svetru.

„Tak pojd', slečinko,“ mávla rukou na Alici.

Alice zaváhala. Nelíbil se jí ten tón, ani to oslovení. *Před chvílí byla Alice Dornerová, teď už je slečinka.*

Pak ale usoudila, že když vyjde ven z pokoje, nebude to tam nejspíš horší než tady, a tak se zvedla a přece jen se vydala za paní Růžovou na chodbu. A do dalších dveří.

Ty za ní žena zavřela.

Stály teď v malé místnosti se starým plechovým lehátkem na kolečkách, zrezivělou židlí, několika sešlými dřevěnými policemi na stěně a něčím, co ze všeho nejvíc připomínalo velký vykachlíkovaný sprchový kout. Jen sprcha chyběla.

„Svlékni se,“ přikázala jí paní Růžová.

„Proč?“

„Neptej se a svlékni se! Čím dřív za sebou budeš mít léčbu, tím dřív se vrátíš domů.“

„Ale proč se mám svlékat?“

„Protože teď začneme s vodoléčbou.“

„Ne...“

„Nedělej cavyky!“

„Ne!“

„Jsi si jistá?“

Alice vzdorovitě stála na místě a ani se nehnula.

„Dobře, když chceš mít mokré oblečení...“ pokrčila žena rameny a prudce ji strčila do sprchového koutu.

„To neuděláte...“ Než to Alice stačila doříct, paní Růžová pevně sevřela v rukách tlustou gumovou hadici, kterou až doteď skrývala za zády, a otočila kohoutem. Vzápětí na Alici dopadl proud ledové vody.

Chtěla se bránit, ale nemohla. Proud vody byl tak silný, že kdyby nestála opřená o zeď, srazil by ji k zemi.

Copak jsem blázen? pomyslela si. Proud ledové vody se přece pouští na blázny! Ale ani na ty se nepouští, když jsou oblečení!

Alice byla naštvaná, byla jí čím dál tím větší zima a nejhorší bylo, že cítila naprostou bezmoc. Nejraději by té ženské vyrvala tu její hadici z ruky a strčila by ji sem místo sebe, ale právě teď nemohla udělat ani jeden jediný krok kupředu. A ledová voda jí navíc ubírala síly.

V takových chvílích čirého zoufalství se jí dříve stávaly ony podivné věci. Tady se ale nedělo nic.

Možná, že to přece jen byla nějaká magie.

Stríkáni ledovou vodou trvalo snad věčnost. A právě ve chvíli, kdy už Alice měla pocit, že nezvládne ani stát a zhroutí se k zemi, proud ustal.

„Utři se,“ přikázala jí žena a hodila směrem k ní ručník. „Kdybys nebyla pitomá a tvrdohlavá, mohla sis teď obléknout suché oblečení.“ S těmito slovy vyšla ven ze dveří.

Alice už neměla sílu ani odpovědět. Z posledních sil ze sebe stáhla mokré oblečení a utřela se do ručníku, který byl zvláště navlhlý a podivně páchnul. Pak si ho kolem sebe obtočila, aby nebyla úplně nahá, a sedla si na ohavnou rezavou židli.

Byla jí hrozná zima.

Naštěstí tu nemusela čekat dlouho. Paní Růžová se po chvíli vrátila i s paní Červenou – a s hromádkou nějakých hadrů.

„Tohle si vezmi na sebe,“ hodila je Alici.

Ukázalo se, že jsou to staré odrbané šedivé kalhoty a zašlá, původně snad bílá blůza.

Alice se do nich z posledních sil navlékla. Ženy ji pak úplně promrzlou přivázaly k tomu zvláštnímu lehátku na kolečkách a jedna z nich jí do ramene píchla nějakou injekci.

„Vypij to,“ přikázala druhá a podala jí k ústům velký plastový kelímek s nazelenalou tekutinou.

Alice zatnula zuby.

„Víš, že tady se tvrdohlavost nevyplácí,“ varovala ji žena. „Otevři tu pusu!“

Alice se rozhodla vzdorovat. *Tentokrát zvítězí ona!*

„Jak myslíš!“ Paní Červená se otočila a sáhla za sebe na polici. Když se otočila zpátky, měla v ruce velký plechový trychtýř.

Alice se vzdala. Otevřela pusu.

Zelená tekutina chutnala odporně hořce.

O chvíli později všechno kolem ní zastřela zvláštní šedá mlha a ona jen, jakoby z dálky, sledovala, jak ji na lehátku odvázejí někam pryč.

Pak přestala vnímat úplně všechno.

II. DENÍK

Alici probudila zima. Otevřela oči a zjistila, že je zpátky v pokoji. Zkusila pohnout rukama a potěšilo ji, když zjistila, že už není k ničemu přivázaná. Pomalu – a přitom nejrychleji, jak to jen dokázala – slezla z lehátka, opatrně došla ke své posteli, lehla si a zabalila se do deky.

Stejně se ale klepala zimou. A cítila se zvláště. Zvláště nepříjemně.

Jak dlouho tohle můžu vydržet? Jak dlouho bude trvat, než dopadnu jako ta holka na vedlejší posteli? pomyslela si.

Po dlouhých minutách zima začala pomalu ustupovat a pak se Alici v dece kolem těla konečně rozlilo příjemné teplo. Někdy v té chvíli musela na pár okamžiků usnout, protože když opět otevřela oči – a zdálo se jí, že je měla zavřené opravdu jen chvilku – na vedlejší posteli seděla paní Červená a krmila její spolubydlící kaší z misky.

Nijak se s tím nepárala. Dívce tekla kaše po bradě i po krku a Alice přemýšlela, jestli ta holka vůbec něco spolkně.

Nebyl to pěkný pohled.

„Kde mám oblečení?“ zeptala se po chvíli váhání.

„Tam, kde sis ho nechala,“ odpověděla žena stroze.

Takže se někde válí mokré, pomyslela si Alice hořce.

„Dostanu taky něco k jídlu?“ zeptala se zase po chvíli, když se při pohledu na jídlo – i přesto, že kaše vypadala dost nechutně – ozval její žaludek.

„Jídlo si musíš zasloužit, holčičko.“

Alici se chtělo brečet. A to už se jí dlouho nestalo. Začala pod dekou pěsti, ale to bylo všechno, na co se teď zmohla.

Proč právě ona? Proč se tohle musí dít zrovna jí?

Po očku sledovala krmení na vedlejší posteli. Šlo to čím dál tím hůř a nakonec paní Červená další pokusy vzdala. „Abys neřekla, že jsem na tebe zlá, můžeš dojít zbytky po Sáře,“ řekla, jako by Alici prokazovala kdovíjaké dobro. Pak se zvedla, s hlasitým klapnutím položila misku i se lžicí na stůl a odešla.

Aha, tak ta holka na vedlejší posteli se jmenuje Sára. Alice ještě chvíli trucovala, ale pak se přece jen zvedla z postele a šla se podívat, kolik toho v misce zbylo.

Nebylo toho moc.

A nevypadalo to pěkně.

Hlad byl ale silnější než ona, silnější než obraz poslintané Sary. A tak – opravdu jen s lehkým zaváháním – vzala do ruky lžicí a zhltna zbytek něčeho, co vypadalo i chutnalo jako kaše z hodně starých brambor.

Pak zase na chvílku zaváhala – a nakonec misku ještě vylízala.

Jako pes, pomyslela si.

Pořád se cítila slabá, ale i přesto s ní zase začínal lomcovat vztek.

Proč je tady? Vždyť přece nic neudělala! Tak proč se k ní chovají takhle!?

Rozčileně chodila po malém pokoji od stěny ke stěně a horečnatě přemýšlela. Přitom si hrála s plechovou lžicí od večere.

Její rozčilení bylo čím dál tím silnější a ona si ho potřebovala nějak vybit. Kdyby byla doma, v tuhle chvíli by se určitě něco přihodilo: Praskla by sklenice od marmelády, spadl by květináč z parapetu nebo by se s hlasitým bouchnutím zavřely nějaké dveře. Možná, že by dokonce popadaly knížky v knihovně nebo by ve dřezu začalo chrastit nádobí.

Nic z toho se ale tady stát nemohlo.

A tak Alice začala vztekle ohýbat lžici, kterou měla v ruce, tam a zpátky, a když to nepomohlo, začala s ní divoce přejíždět po kamenné zdi. Normálně by ji to skřípění kovu o kámen rozčilovalo, teď ji ale naopak uklidňovalo.

Pak se zarazila. Vždyť musí vypadat jako blázen!

Podívala se na svou spolubydlící, ale ta si jí ani teď nevšímala. Tvářila se stejně nepřítomně, jako před minutou, před hodinou, před dvěma.

A tak Alice popošla a zase přešla lžicí po stěně tam – a zpátky. A dolů. A tam – a zpátky. Tam...

Na jednom místě se lžice několikrát zarazila o kámen, který trochu vyčníval nad ostatní. Alici to po chvíli zaujalo a začala si ho prohlížet. V přítmí, které teď v pokoji vládlo, toho ale moc neviděla, a tak zkusila aspoň vydrolit uschlou maltu kolem.

Šlo to překvapivě snadno. Nakonec se kámen uvolnil a ona ho vyndala ven.

No vida!

Potěšená svým úspěchem zkusila vyndat i vedlejší kámen, ale ten byl daleko větší a malta kolem něj pevnější.

A co ten kámen na druhé straně?

Po chvílce snahy zjistila, že ani s ním nepohne. *Ne, tudy se ven nedostane. Ale proč se dal ten první kámen vyndat ze zdi tak snadno?*

V tu chvíli ji napadlo, že možná ona není první, kdo ho vyndal. *Chtěl se tudy snad někdy někdo před ní prokopat ven?*

Zvědavě strčila ruku do vzniklého otvoru, ale nezdálo se, že by pokračoval někam dál. Chvilku v něm šátrala a po chvíli nahmatala kousek papíru. Jen malý útržek.

Vytáhla ho ven. Takhle potmě nevypadal ničím zajímavý – snad jen tím, že byl schovaný ve zdi. *Proč ho tam ale někdo dával? A kdo ho tam dal? Bývala tam snad dříve nějaká skrýš?*

Jestli ano, tak toho tedy v ní moc nezbylo.

Alice ještě chvíli šátrala rukou v otvoru ve zdi, ale nic dalšího tam už neobjevila. A tak si zase sedla na postel a přemýšlela.

Po chvíli na ni padla hrozná únava. *Pro dnešek už toho bylo opravdu dost, pomyslela si. Je na čase jít spát. Předtím by ale ještě po sobě měla zahladit stopy!*

Zasunula kámen zpátky do zdi, z vlastních slin a z vypadaného písku uhnětla něco jako maltu a tu nacpala kolem něj. Pak už jen přemýšlela, kam schovat lžiči, které se teď nechtěla jen tak vzdát.

Nakonec se rozhodla, že si ji prostě nechá u sebe a začala si ji zasouvat pod oblečení.

„Au!“ vyjekla vzápětí.

V přítmí místnosti sice skoro nic neviděla, ale měla pocit, že se snad o tu lžiči řízla. Jak s ní jezdila po kamenech, kov se o ně nabrousil.

Bude muset být opatrnější.

A tak ji raději zase vyndala ven a ukryla mezi rám a matraci své postele.

Tak to bude lepší!

A s touhle poslední myšlenou v hlavě rychle usnula.

--

Nespala dlouho. Netušila, co ji vzbudilo, ale když otočila hlavu, i v přítmí viděla, že Sára ještě pořád sedí na posteli.

To není dobré, pomyslela si, a i když se jí nechtělo, přinutila se vstát.

Došourala se k dívce, chytila ji kolem ramen a zkusila ji opatrně položit. Sářino tělo jako by se nejprve vzpíralo, ale nakonec se přece jen poddalo.

Alici v tu chvíli popadla lítost. Lítost nad tou cizí holkou, o které věděla jen to, že se jmenuje Sára, ale která možná ještě před několika dny byla úplně normální, zatímco teď je z ní... *Co vlastně? Tělo bez duše?*

Nebo, možná, nad sebou samotnou, protože tušila, že jestli se nestane zázrak, brzy dopadne stejně. Vůbec nepochybovala o tom, že za to, jak teď Sára vypadá, může zdejší *léčba*.

Opatrně dívku přikryla dekou a uhladila jí polštář.

Počkat...

Když polštář přejížděla rukou, jako by v něm na něco narazila. A tak ho zkusila uhladit ještě jednou.

Ne, nezdá se jí to. V tom polštáři něco je. Něco, co tam nepatří. Polštář přece musí být úplně měkký – a tady se pod vrstvou měkké náplně skrývá něco tvrdého.

Tentokrát ho prohmatala pečlivě. Nebylo pochyb: *Dovnitř někdo vložil cosi jako sešit. Nebo, možná, tenkou knížku.*

Objela rukou okraje polštáře, ale zdálo se, že je ze všech stran zašitý. *Takhle potmě se dovnitř nedostane. Ale ráno, až bude světlo, se na něj musí pořádně podívat.* A s tímhle předsevzetím šla konečně spát.

--

Ráno přišlo brzy – dříve, než by si Alice bývala přála. Venku se teprve začínalo rozednívat, když v zámku zarachotil klíč a zaskřípaly dveře.

„Vstávat, rychle, rychle! Umýt a za pět minut do práce!“

Alice se otočila na bok a spatřila paní Růžovou – zase v tom hrozném růžovém svetru – s velkou kovovou mísou a s nějakými hadry v ruce. Právě je pokládala na stůl.

V první chvíli si pomyslela, že by to snad mohla být snídaně, ale když vstala a došla ke stolu, ukázalo se, že v míse je jen voda.

Ledově chladná voda.

Vedle mísy ležely dva hadry, o kterých by se s trochou fantazie dalo říci, že jsou to ručníky.

Alice nabrala vodu do dlaní, ale než s ní stačila cokoli udělat, vzpomněla si na Sáru a otočila se. Dívka už zase seděla na posteli a v očích měla stejný nepřítomný pohled, jako včera.

Ta se sama neumyje, usoudila Alice. Rychle ve vodě navlhčila oba hadry, jedním utřela svůj obličej a druhým lehce otřela obličej Sáře. Pak si ještě mokřýma rukama prohrábla vlasy...

...a už se znovu otevíraly dveře.

„Tak pojd',“ mávla na ni paní Růžová a ona se, tentokrát poslušně, vydala za ní.

Šedivou chodbou prošly okolo dveří, ve kterých včera dostala ledovou sprchu, a vzápětí vešly do dalších. Ocitly se ve velké místnosti, nejméně z poloviny zaskládané různými starými krabicemi. Některé z nich byly zavřené a přelepené páskou, jiné převázané tlustými provazy, ale Alice si všimla i několika otevřených.

Žena ji zavedla k dlouhému úzkému stolu u zdi, na kterém ležela velká mísa plná barevných skleněných kuliček. Když se na ně Alice podívala pozorněji, zjistila, že jsou to korálky.

Vlevo od nich postávalo několik plechových krabiček.

„Roztřídiš korálky do krabiček podle barev,“ obrátila se na ni paní Růžová. „Až to uděláš, dostaneš snídani.“

Alice se zdálo, že než tolik korálků roztřídí, bude čas spíše na večeri, ale po včerejší zkušenosti usoudila, že nemá smysl odporovat. *Ne ted'.*

Paní Růžová popošla dál, ale zůstala v místnosti. Alice ji slyšela kus za sebou: *Ted' si pošoupla židli, ted' něco zapraskalo, jak si na ni asi sedla.* Pak se ozvalo ťuknutí a cinkání, jak si žena nejspíš položila na stůl svazek klíčů, a pak šustění nějakých papírů.

Vzápětí se začalo ozývat mlaskání. *Paní Růžová zřejmě právě snídala.*

Alice jí to záviděla. S každým dalším mlasknutím si víc a víc uvědomovala, jak velký má hlad.

Jindy by se bránila, bouřila by se, vztekala, hádala by se a bojovala všemi možnými způsoby proti téhle nespravedlnosti, ale tady byla najednou krotká jako beránek. Přemýšlela, jestli za to může tohle

místo, ponížení ze včerejšího dne, nebo ta injekce, kterou jí ty ženy píchly. *Nebo, možná, ta podivná hořká tekutina, kterou musela vypít?*

Ať byla ale příčina jakákoli, někde uvnitř ní ji hlodalo přesvědčení, že se nemůže jen tak snadno vzdát. Že musí něco udělat. Musí se odsud dostat. A to dřív, než bude pozdě. Dřív, než dopadne jako Sára.

Právě teď ale asi nezbyvá nic jiného, než poslechnout. Měla by roztřídit korálky, jinak bude bez jídla.

A tak si připravila pět plechových misek a začala do nich dělit červené, zelené, žluté, modré a oranžové kuličky. Při práci si všimla, že místnost asi kdysi mívala dvě okna: To větší na stěně vpravo od dveří bylo nyní zazděné, druhé, nízké, široké a s mřížemi, měla přímo nad hlavou.

Jako ve vězení, napadlo ji.

Pohroužená v myšlenkách pracovala jako stroj – zelený korálek, žlutý korálek, červený korálek... Jeden za druhým končily ve správných miskách.

A čas běžel.

Pak v misce konečně zůstala už jen malá hromádka kuliček, pak posledních 10 kousků, poslední dva a – hotovo! Alice se otočila za sebe, kde na židli u dveří poklimbávala paní Růžová.

Není teď čas zkusit utéct? Napadlo ji.

Než ale stačila tenhle nápad promyslet, žena otevřela oči: „Už jsi hotová?“

„Ano,“ špitla.

„Tak se na to podíváme.“ Žena se opřela rukama o stůl, který pod její vahou zaúpěl, těžce se zvedla ze židle a došla ke stolu s korálky.

Vysypala část kuliček z jedné misky do své dlaně a ukazováčkem druhé ruky jimi koulela sem a tam. Pečlivě při tom zkoumala jejich barvu. Pak zvedla hlavu a zatvářila se překvapeně: „Vypadá to, že je to v pořádku. Možná, že s tebou nakonec nebude tolik práce, jak to včera vypadalo.“

Alice jen přikývla.

„Tak tady počkej!“ Žena se vrátila ke svému stolu pro klíče a pak odešla.

Alice v místnosti osaměla. Teď se tu konečně mohla trochu víc porozhlédnout.

Nad úzkým stolem, u kterého až doteď třídila korálky, visel pod zamřížovaným oknem nějaký starý zaprášený papír. U stěny za dveřmi ležela spousta krabic a vedle nich stál starý stůl se židlí paní Růžové. Krabice se povalovaly i u dalších stěn a nad jednou z nich viselo zašlé umyvadlo. Pak tu bylo ještě to zazděné okno, kterého si všimla už dříve, a v jednom rohu nějaká novější zed' – asi zazděný výklenek.

Právě když přemýšlela, že by se mohla podívat do některé z těch papírových krabic kolem, ozvalo se znovu cvakání zámku a vzápětí se ve dveřích objevila paní Růžová s malou miskou a s rohlíkem v ruce.

„Tady máš,“ podala jídlo Alici a zase si sedla ke svému stolu. Potom se pro něco sehnula za jednu z krabic a hodila směrem k Alici malý kulatý polštářek: „Můžeš si k tomu sednout na zem, jestli chceš.“

Alice zaváhala. A pak si sedla.

V misce bylo něco, co chutnalo jako rýžová kaše z nakyslého mléka, a rohlík snad musel být nějaký památeční, ale ona měla takový

hlad, že ani pořádně nevnímala, co jí. Snažila se nehltat moc rychle a každé sousto pořádně rozkousat, ale stejně dnes posnídala ve svém osobním časovém rekordu.

Žena ji po celou dobu soustředěně pozorovala. A jen co Alice spolkla poslední sousto...

„Přines to sem a...“

„I ten polštář,“ dodala, když se Alice vydala ke stolu jen s prázdnou miskou.

„A teď běž k té krabici se zeleným pruhem,“ ukázala žena na jednu z krabic, „a vezmi si z ní ke stolu provázky.“

Alice krabici otevřela a spatřila tlusté svazky nastříhaných tenkých šňůrek. Jeden svazek poslušně vzala.

„Na každý provázek navlékni korálky tak, jak je to nakreslené na tom papíře nad stolem. A nezapomeň to střídat: Na první provázek podle prvního řádku, na druhý podle druhého řádku a tak dál. A po posledním řádku zase znova od začátku.“

Alice si teprve teď všimla, že to, co vypadalo, jako starý papír s nečitelným písmem, je vlastně nákres několika šňůrek s korálky různých barev.

„Jako...“ chtěla se ujistit.

„Prostě na první provázek dej korálky podle prvního řádku, na druhý podle druhého řádku a tak dál. Co ti na tom není jasné?!“

Alice sevřela ruce v pěst a zhluboka se nadechla.

Pak se zase uvolnila a vytáhla první provázek. Podle nákresu na tom špinavém papíře se na něj měly postupně navléknout čtyři žluté korálky, čtyři červené, šest žlutých, šest červených...

Alice je vybrala z misek a začala navlékat. Na jednom konci každého provázku byl uzlík, takže z něj korálky nepadaly, *ale co s tím druhým?*

„Na konec každého provázku navlékni jednu z těchhle kovových sponek,“ uslyšela těsně vedle sebe, právě když přemýšlela, jak to udělat, aby se navlečené korálky z provázku zase nesesypaly.

„A navlečené korálky pokládej sem.“

Žena položila na stůl dvě krabičky, jednu menší se zvláštními kovovými sponkami a druhou větší na navlečené korálky.

Alice vzala první ze sponek a chvíli váhala, co s ní, ale než ji žena stačila zase okřiknout – a že už už otevírala pusku – podařilo se jí hlavolam vyřešit a správně ji navléknout na konec provázku. Něco cvaklo a sponka teď držela na místě. Alice položila první hotové korále do připravené krabičky.

Žena si hlasitě odfrkla a pak se zase odšourala ke své židli.

--

Korálek za korálkem, šňůrku za šňůrkou, Alice navlékala a navlékala. Vnímala jen korálky, šňůrky a zvláště plynoucí čas.

I když to nejdřív vypadalo, že provázky vůbec neubývají, najednou jich byla půlka, pak čtvrtina... A jak ubývaly, o slovo se zase hlásil Alicin žaludek.

Pak za sebou zase uslyšela blížící se kroky. Na chvíli se zastavily těsně za ní, pak se začaly vzdalovat a nakonec bouchly dveře.

Alici blesklo hlavou, že teď by mohla zkusit něco podniknout, ale nakonec prostě jen pokračovala v navlékání.

Už jsem poslušná, pomyslela si. O chvíli později se dveře zase otevřely.

„Pojď se najíst,“ uslyšela hlas paní Růžové.

Tentokrát dostala větší misku – s čočkou a s kusem chleba. Zase si sedla na starý polštář a zase jídlo zhlkala. Měla strašný, opravdu strašný hlad.

„Tak mi to sem zase přines, vezmi si další provázky a pokračuj v navlékání,“ ozvalo se i tentokrát okamžitě poté, co dojedla. A Alice zase – což by jí dříve vůbec nebylo podobné – bez reptání poslechla.

--

I když to nejdřív vypadalo jako úplně nespílitelný úkol, nakonec se Alici podařilo navléknout všechny korálky na provázky o dost dříve, než se venku začalo stmívat.

„Vida, jak ti to pěkně jde,“ pochválila ji paní Růžová a Alice z jejího hlasu cítila samolibost. Něco jako „Vida, jak jsme si tě tady rychle ochočily. Stačila jedna ledová sprcha, jedna injekce, jeden léčivý lektvar a trocha hladovění.“

„Odnes ty korále do krabice s modrou páskou,“ přikázala pak a Alice poslušně splnila i tento úkol.

Krabice, do které korále uložila, byla už z poloviny plná dalších navlečených šňůrek.

Kdo je asi navlékal? napadlo ji. *Sára?*

„Tak pojď,“ žena už čekala u dveří.